

vil være nogle skruer – f.eks. minimumsbeløbet, antallet af år i flerårssaftalerne, og hvordan man skal forhandle med kommunerne – som man kan gå ind og diskutere.

Jeg ser dette her som et led i en meget præcis, en meget målrettet og en meget kreativ teaterpolitik. Det er lykkedes at få den næste flerårsaftale for Det Kgl. Teater på plads. Det er lykkedes med Fyns Amt, Århus Amt og Nordjyllands Amt at få flerårsaftaler for landsdelsscenerne på plads. Det er nu lykkedes for det første at sætte en prop i udnyttelseshullet for egnsteatrene og for det andet rent faktisk at lægge et mere rent forslag frem, og det vil sige, at det mismask, som jeg har arvet, nu synes at kunne komme på skinner. Skulle der være flere, der har lyst til at være med i idéudviklingen, så vil i hvert fald den nuværende regering hilse det særdeles velkommen.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Ministerens lydhørhed er just ikke imponerende. Den kritik, der lå i mit indlæg, gik på ministerens langsommelighed; ikke på, at der ikke skulle være behov for et indgreb.

Allerede den daværende kulturminister indså i 1991, at der var et behov, og nedsatte et sagskyndigt udvalg, som for mere end to år siden barslede med en rapport. Ministeren har gentagne gange talt om mismask, som man har arvet. Hvorfor har det så taget over to år at komme med et lovforslag, som kan ændre på reglerne, som er kaotiske? Som jeg sagde i min ordførertale, var den tilstand, vi gennemlevede sidste efterår, aldeles kaotisk og uacceptabel. Hvorfor har ministeren ikke sørget for, at vi har fået et lovforslag frem i tide, så vi kunne gå den kommende teatersæson i møde helt anderledes rustet?

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Der er et meget præcist og meget muntert svar på det spørgsmål, som fru Ester Larsen stiller, nemlig at jeg har særdeles stor respekt for den demokratiske debat både i Folketinget og i teaterkredse. Derfor ønskede jeg den, og det var min konklusion i efteråret.

Jeg er fuldstændig enig i, at det var en interessant forestilling, men den endte altså med 48 pct.s refusion. I den regering, som fru Ester Larsen har siddet i, har vi været helt nede på 37. Jeg tror såmænd godt, at egnsteatrene kan se forskel på refusioner på 37 og 48 og på hykleriet

og den gribende medfølelse, der er på nuværende tidspunkt.

Kritikken af langsommelighed tager jeg ganske roligt. Vi havde en – synes jeg – skæg og sjov teaterkonference her i begyndelsen af året, og det tager nu engang en smule tid at få snakket sig til rette.

Jeg har modsat Venstre meget, meget stor respekt for, at nogle har et synspunkt, mens andre har et andet synspunkt, og så må vi prøve at nærme dem til hinanden. Det har også noget at gøre med at finde flere penge. Det har noget at gøre med at finde en afklaring, og det har noget at gøre med at finde et flertal for det, man gerne vil. Det er noget af det, jeg betragter som noget af det spændende, ikke blot ved at være politiker, men også ved at være kulturpolitiker.

Skulle det så ende med, at vi, inden dette år er omme, faktisk har fået noget mere styr på den teaterpolitik, vi fører hertillands, så var det ikke så tosset endda, og så har vores gang på Jorden her i dette Ting ikke været forgæves – heller ikke i denne sæson.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg deler ganske ministerens ønske om, at vi kan føre en mere ordentlig politik på egnsteaterområdet, end det har været tilfældet i den forgangne sæson.

Jeg noterede mig, at ministeren er meget stolt af sine 48 pct., men jeg erindrer, at der blev udmeldt en væsentlig lavere procent, 44 pct., som blev ændret ved at støvsuge en lang række konti i Kulturministeriet.

De meget blomstrende ord om demokrati osv. kunne jo meget godt have været respekteret, hvis vi havde fået det her lovforslag for en måned eller halvanden siden.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

I bakspejlet er vi jo alle så kloge – himmel dog, hvor vi kunne gøre tingene bedre, hvis vi bare gjorde det sådan i går, som vi kan se det i dag. Jeg foretrækker altid at kigge ud af forruden.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorfor jeg ikke allerede, da den første egnsteaterlovgivningen, så er der det enkle svar, at det forslag, som det udvalg, der var nedsat under min forgænger, kom med, ikke indeholdt en enig indstilling. Ellers havde intet været nemmere, og så havde vi måske allerede 1. marts 1993 kunnet vedtage et lovforslag. Så kan man måske sige, at